

Na obronku gozda je bilo še vedno precej snega, na jaso pa je sonce že kar močno sijalo, tako da ga je stalilo. Mali zvonček je le s težavo potegnil glavico izpod snežne odeje. Tiho je pozvonil. Hotel je prebuditi svoje bratce, ki so še vedno spali pod mehko odejo.

“Cin, cin, zbudite se zaspanci! Sonce je že visoko! Skupaj bomo priklicali pomlad,” je zvonil z drobnim glasom. Toda ostal je sam. Nihče ga ni slišal. Samo daleč na jasi je opazil, da se nekaj premika. Rumena pikica!

“Le kaj bi to bilo?” se je spraševal zvonček.

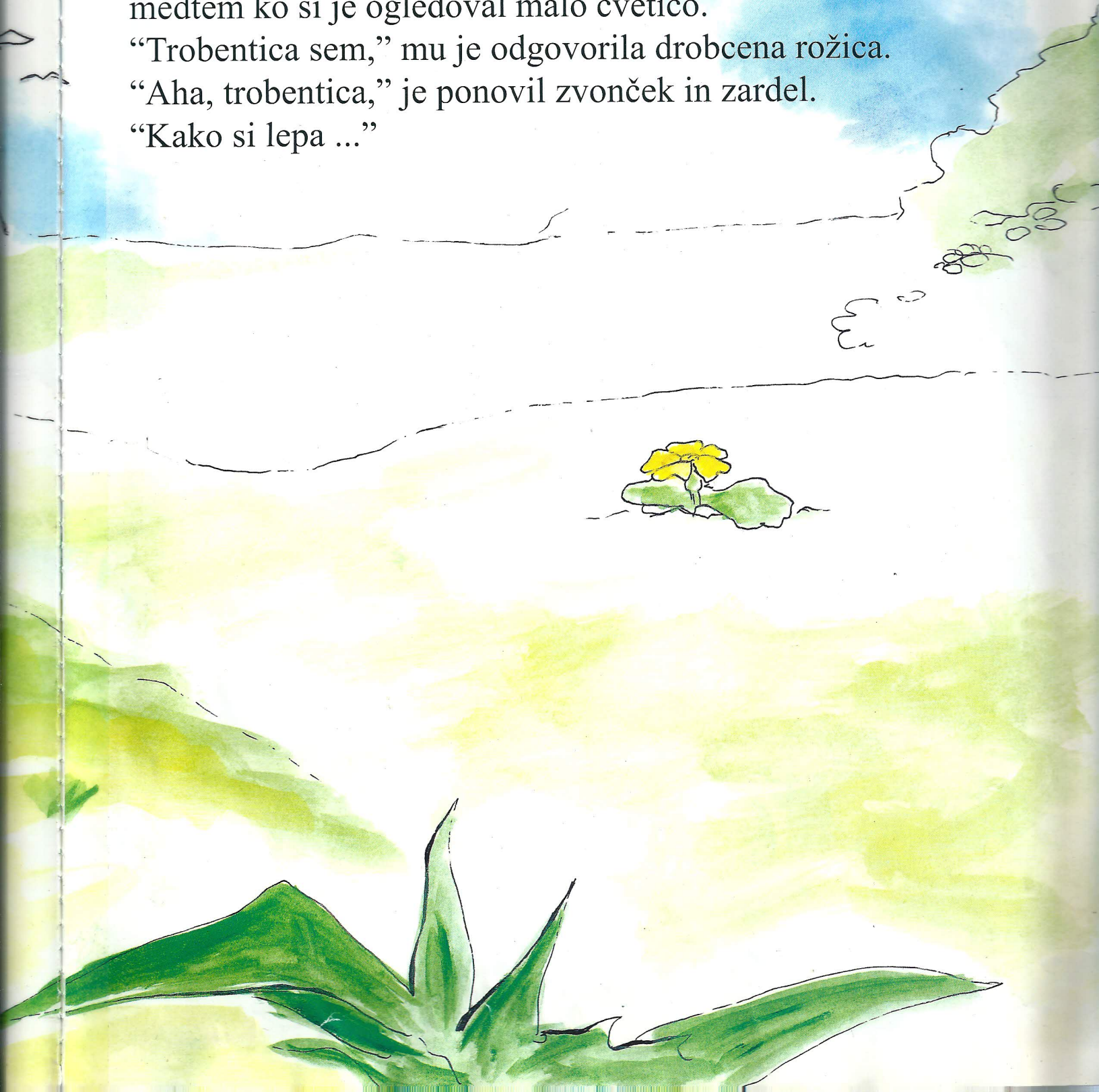
“O, oj!” je zaklicala pikica. “Prebudil si me! Zdaj me pa zabavaj, da mi ne bo dolgčas!”

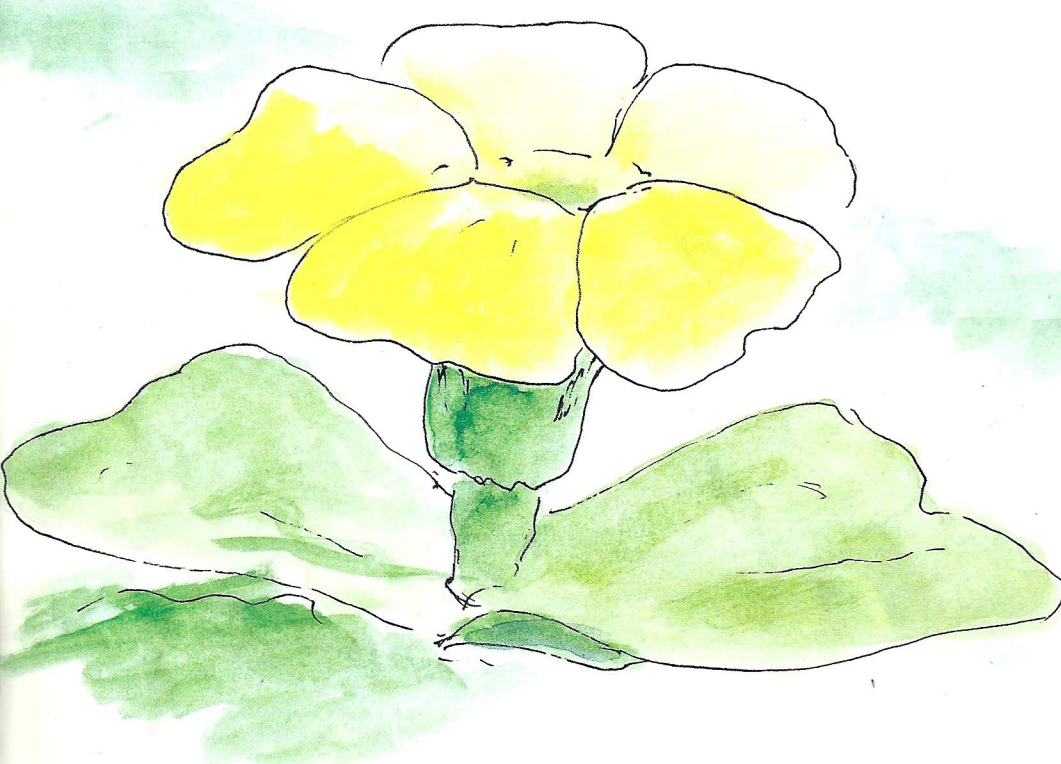
“Kdo pa si?” je radovedno vprašal mali zvonček, medtem ko si je ogledoval malo cvetico.

“Trobentica sem,” mu je odgovorila drobcena rožica.

“Aha, trobentica,” je ponovil zvonček in zardel.

“Kako si lepa ...”

“Pridi bliže,” ga je povabila nova prijateljica.

“Ne morem. Veš, v zemlji imam težko čebulico in je ne morem
nesti,” je zastokal. “Pridi raje ti k meni.”

Trobentica je narahlo potegnila svoje tanke koreninice iz
zemlje in se prav elegantno približala malemu zvončku.

“Veš, hočem zbuditi bratce, pa me nihče ne sliši,” je potožil mali zvonček.

“Lahko ti pomagam,” se je ponudila trobentica. “Nimam zaman takega imena, kajti znam precej glasno trobiti. Dajva, poskusiva skupaj!”

Zvonček je zacingljal, trobentica zatrobila, pa še zapela sta skupaj:

“Jaz sem zvonček: cin, cin, cin,
svoje bratce zdaj budim,
sonce sije že močno,
saj pomlad prispela bo.”

“Tra-ra-tra-ra-trarara,
drobna sem trobentica,
moje sestrice še spijo,
kaj če vso pomlad prespijo?”

Zelo sta se trudila, a brez uspeha.

“Oh, trobentica, tako sem utrujen, pomlad nama bo res ušla drugam,” je bil žalosten mali zvonček.

“Potolaži se, tudi moje sestrice so zaspanke. Najprej se počteno naspiva. Saj je jutri nov dan, pa tudi zrasla bova in najina glasova bosta močnejša.”

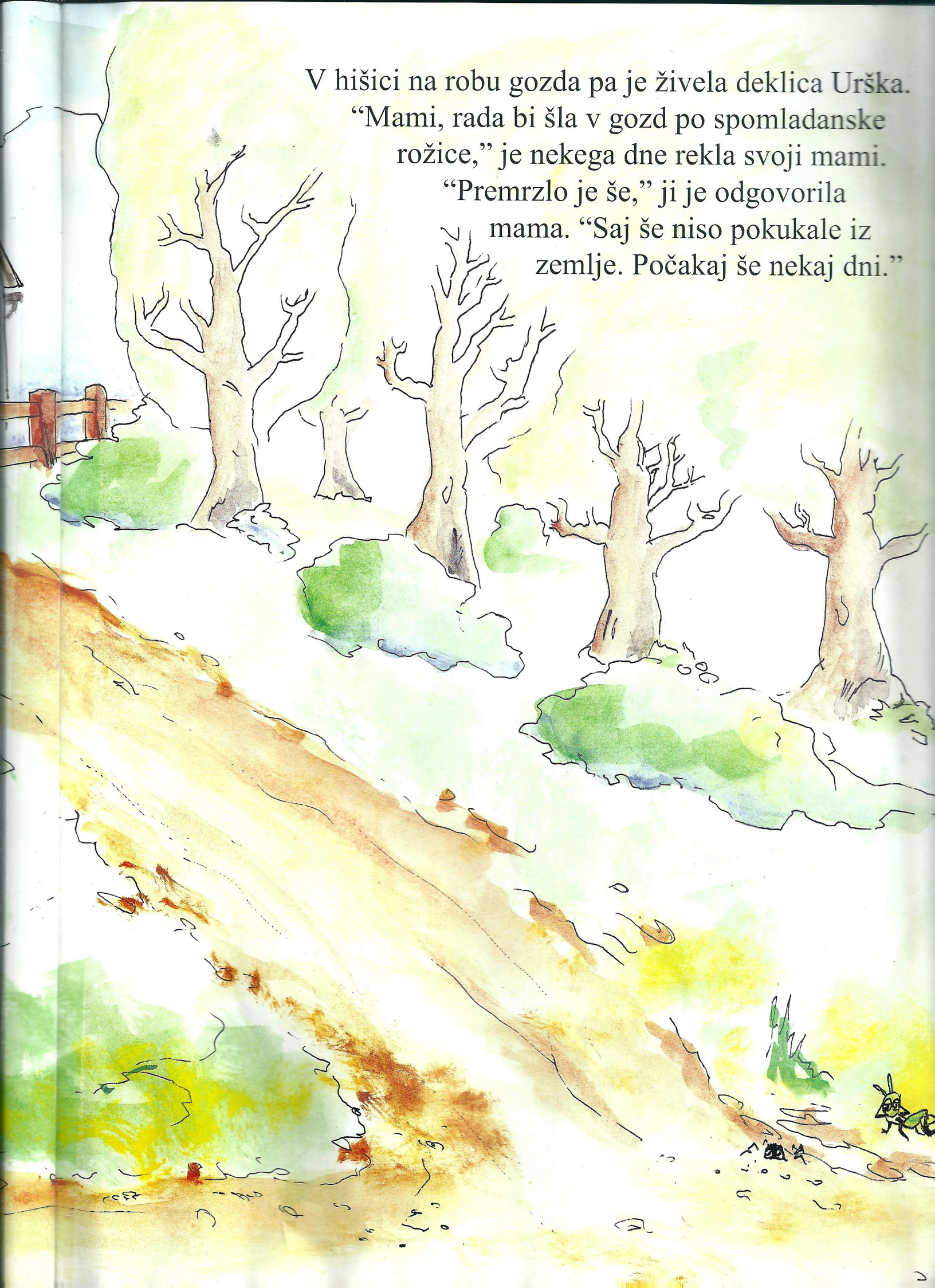
Prijatelja sta utrujena zaspala.

V hišici na robu gozda pa je živel deklica Urška.

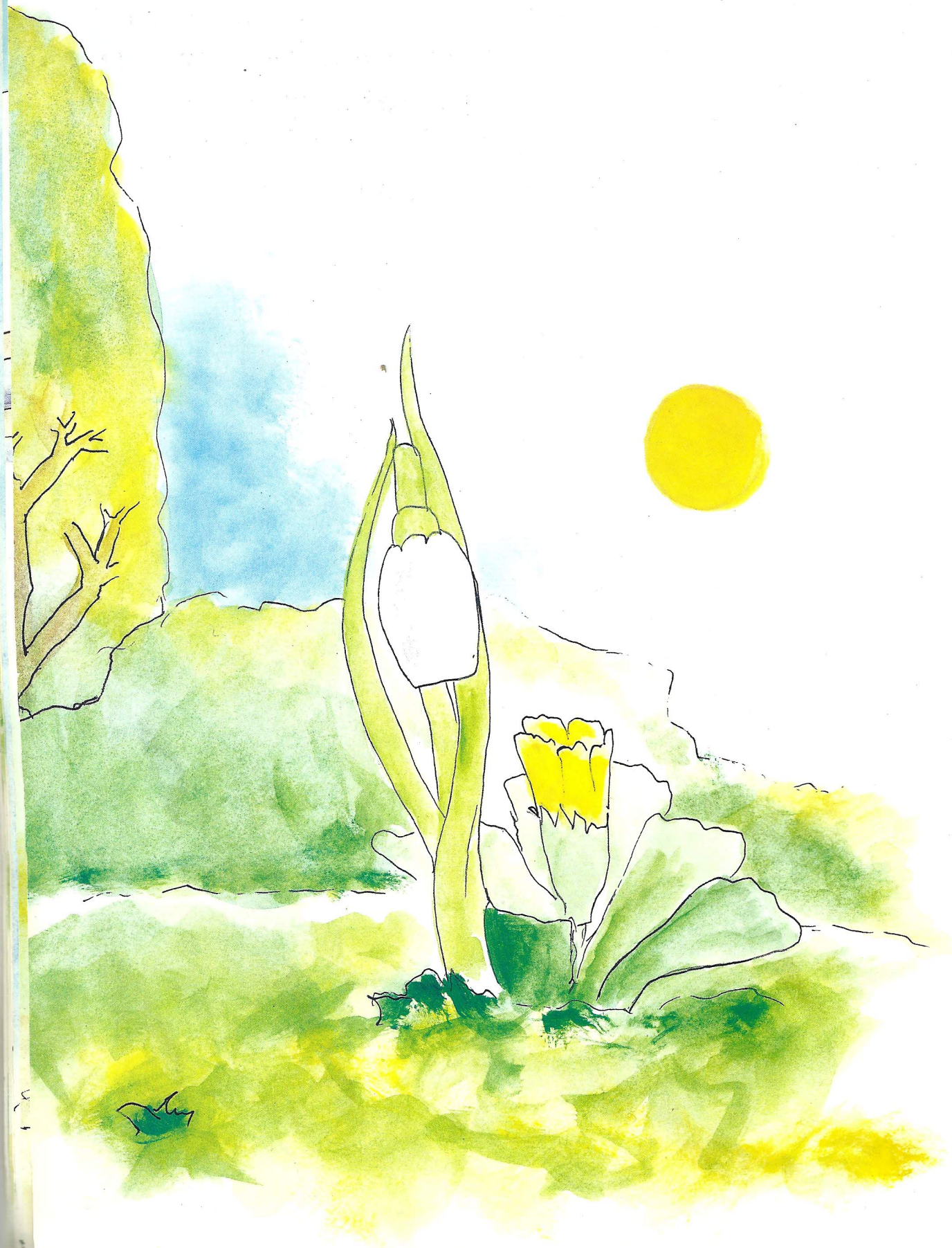
“Mami, rada bi šla v gozd po spomladanske rožice,” je nekega dne rekla svoji mami.

“Premrzlo je še,” ji je odgovorila mama. “Saj še niso pokukale iz zemlje. Počakaj še nekaj dni.”

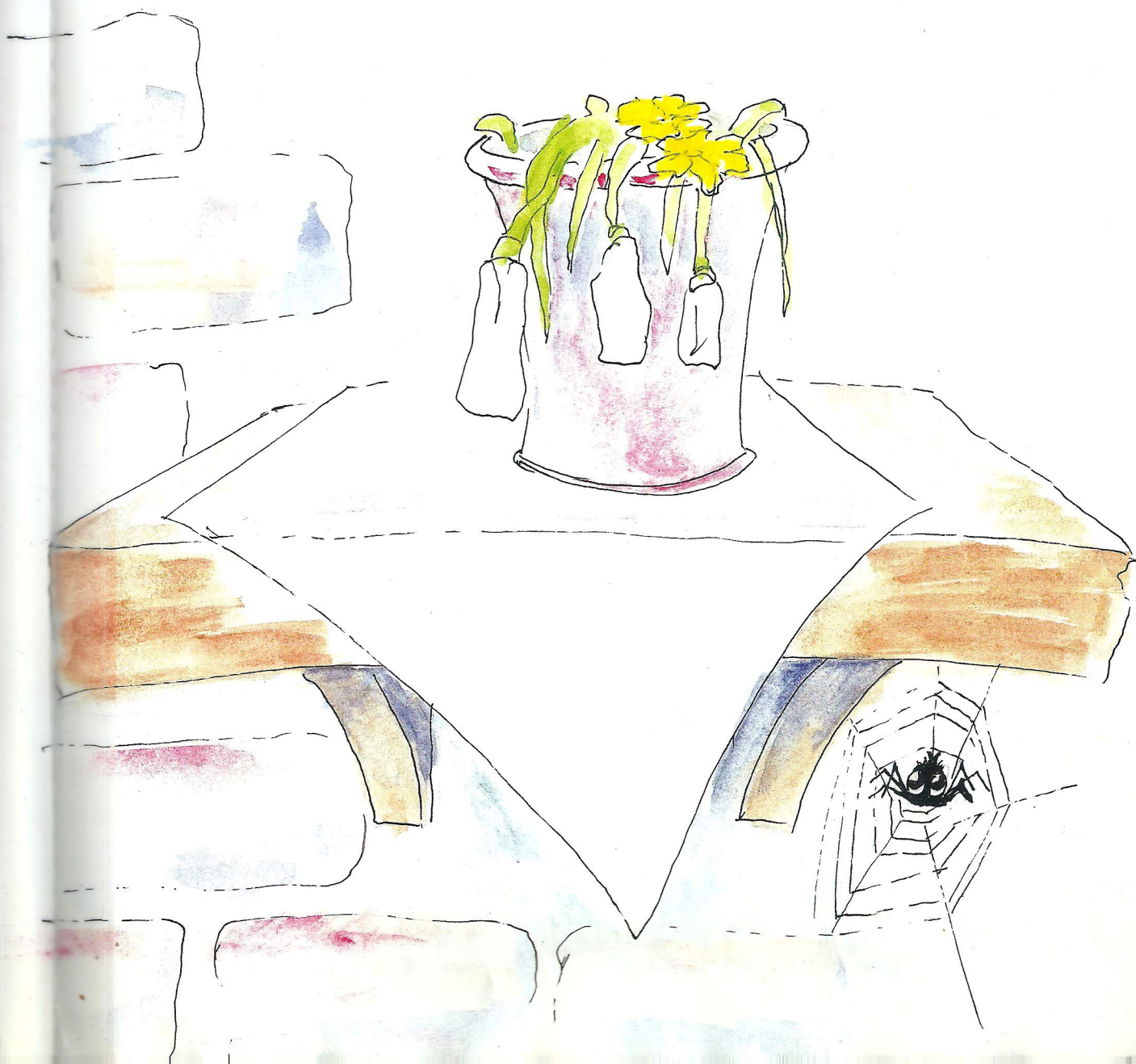

Naslednje jutro se je zvonček prvi zbudil in prav narahlo pozvončkljal.

“Dobro jutro, trobentica. Si dobro spala?” je vljudno vprašal svojo malo prijateljico.

“Joj, kako hude sanje sem sanjala,” je začela trobentica in nadaljevala: “Veliko najinih bratcev in sestic se je že prebudilo. Veselo smo cingljali in trobentali. Potem smo jo zagledali. Neka deklica se nam je približevala. Začela je trgati najine prijatelje. Slišala sva njihov jok in nazadnje je utrgala tudi naju. Deklica je bila zelo zadovoljna, saj je šopek odnesla svoji mamici. Dali sta ga v vazo. Ampak rožice v vazi ne živimo več dolgo. Kmalu smo ovenele in pristale v smeteh.” Trobentica je s solzami v očeh končala svojo pripoved.

“To je bilo res žalostno,” je rekel zvonček ter veselo nadaljeval: “Midva pa imava zdaj drugo nalogo. Zbuditi morava najine zaspance!”

In spet sta zapela pesmico:

“Jaz sem zvonček: cin, cin, cin,
svoje bratce zdaj budim,
sonce sije že močno,
saj pomlad prispela bo.”

“Tra-ra-tra-ra-trarara,
drobna sem trobentica,
moje sestrice še spijo,
kaj če vso pomlad prespijo?”

Nič se ni zgodilo.

“Še vedno nisva dovolj glasna,” je ugotovil zvonček. “Toda danes sije sonce še močneje, morda se bo kdo zbudil sam.”

“Malo počakajva in se raje prepustiva toplemu soncu,” je predlagala trobentica in se stisnila k zvončku. Mali zvonček je zardel, a vseeno zaljubljeno ovil svoje stebelce okoli cveta male trobentice.

Malo sta podremala, ko pa sta se prebudila,
sta spet zapela:

“Jaz sem zvonček: cin, cin, cin,
svoje bratce zdaj budim,
sonce sije že močno,
saj pomlad prispela bo.”

“Tra-ra-tra-ra-trarara,
drobna sem trobentica,
moje sestrice še spijo,
kaj če vso pomlad prespijo?”

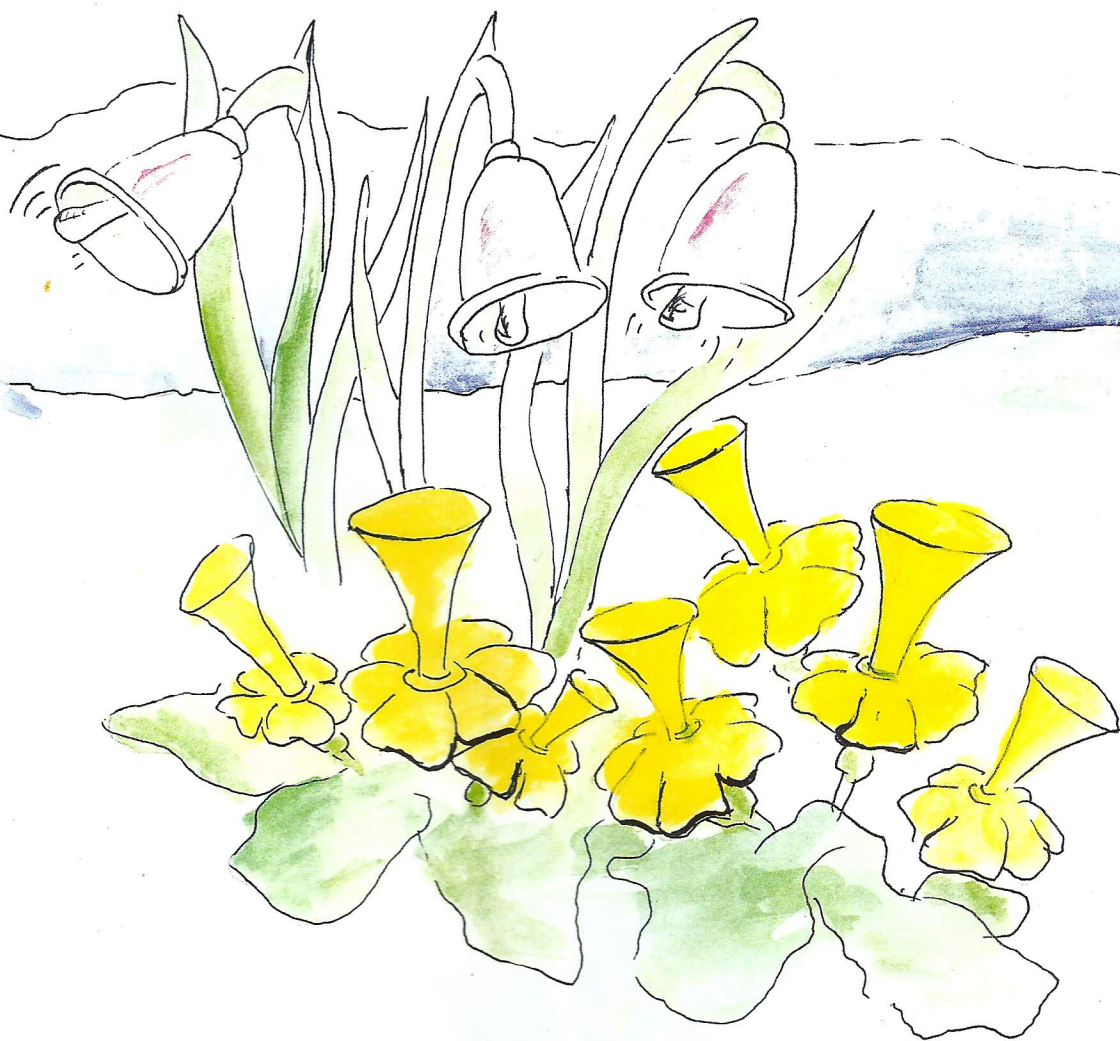
Zaspanci so se končno začeli
prebujati. Najprej se je zbudilo nekaj zvončkov čisto blizu
njiju, potem pa so se prebudile tudi trobentice na jasi.

“O, kako je lepo,” so zatrobentale.

“Tudi me bi se rade zaljubile,” so klepetale rumene
cvetke, ko so opazovale svojo prijateljico. “Pomlad
je vendar čas za zaljubljene!”

Skupaj so zapeli pesmico in tako so prebudili tudi pomlad.
“Mi smo zvončki: cin, cin, cin,
me trobentice: tra, ra,
sonce sije, kar se da,
saj pomlad je zdaj prišla.”

Sneg je že skoraj skopnel. Urška se je oblekla in je skupaj z mamo odšla proti gozdu.

“Joj, koliko cvetja!” je navdušeno zaklicala.

“Urška, veš, tudi rožice rade živé. V tvoji vazi bodo kaj kmalu ovene in umrle. Pusti jih tukaj, saj jih greš lahko vsak dan obiskat,” jo je hotela prepričati mama.

“Oh, mami, dajva, utrgajva vsaj kakšno, da bomo tudi doma imeli pomlad,” je prosila deklica.

“No, prav,” je zavzdihnila mama.

Ogledovali sta si prestrašene zvončke in trobentice, ki so svoje glavice boječe odmikali.

Mala trobentica se je še močnejše stisnila k svojemu zvončku.

“Mami, poglej! Kako lep par sta!” je zaklicala Urška, ko je opazila mala zaljubljenca. “Rada bi ju vzela domov.”

Že ju je hotela utrgati, ko se je spomnila: “Mami, pojdiva domov po lopatko ali kaj podobnega. Rada bi ju prenesla v naš vrt. Tako se imata rada, škoda bi ju bilo vreči v smeti, ko uveneta.”

Deklica je previdno izkopala zvončka in trobentico. Posadila ju je v domači vrt.

“Vsàko leto nam bosta povedala, kdaj bo prišla pomlad,” je veselo rekla Urška. Zvonček in trobentica pa sta zaljubljeno prepletla svoji stebelci.